

ร้าน 시 파
ขาย 는
เวลา 을 상
เวลาสำหรับเธอ 점
2

คุณคิดว่าการมีชีวิต
กับการใช้ชีวิตแตกต่างกันอย่างไร

คิมซ็อนม็อง เขียน
สุมาลี สุนจันทร แปลา

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านขายเวลา

เวลาสำหรับเธอ

시간을 파는 상점 2

คิมช็อนย็อง

เขียน

สุมาลี สุนจิบุตร

แปล

รอบเตียงมีกองหนังสือตั้งซ้อนกัน และมีชั้นหนังสือเต็มผนังฝั่งปลายเตียง
บนชั้นมีหนังสือเรียงอยู่แน่นและวางซ้อนไว้ด้านบนอีกสองสามเล่ม
- คิมช็อนย็อง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ร้านขายเวลา เวลาสำหรับเธอ

시간을 파는 상점 2

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

시간을 파는 상점 2

A Store Selling Time 2

Copyright © Kim Seonyoung, 2019

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Jaeum & Moeum Publishing Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024

by arranged with Jaeum & Moeum Publishing Co., Ltd. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6592-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภพพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศกกร วัฒนาสุขหิวงค์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระวร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์นา ศิริวรรณณานี • บรรณาธิการ วิศรดา นันทวิญญู • บรรณาธิการต้นฉบับ ธนัชชา บัวรอด

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยาก

คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว, รุ่งกาญจน์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วังทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรสร มณีกุลพันธ์

ด ำ น ำ ส ำ น ัก พ ิ ม พ

ร้านขายเวลา ที่จะช่วยให้เราเห็นคุณค่าของเวลาอย่างแท้จริง
วรรณกรรมที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนจากประเทศเกาหลี และ
มีผู้อ่านรอตติดตามผลงานอย่างล้นหลาม ครั้งนี้กลับมาพร้อมกับผลงาน
เล่มต่อและเรื่องราวครั้งใหม่ ที่นอกจากจะย้ำเตือนให้รู้ถึงคุณค่าของ
เวลาแล้ว ยังตั้งคำถามกับผู้อ่านว่าเราควรจะใช้เวลานั้นมีค่าน้อยอย่างไร

ทุกคนมีเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากัน ประโยชน์หากมองในแง่ของเวลา
ตามธรรมชาติก็คงถูกต้องอย่างไม่มีผิดเพี้ยน แต่เวลา 24 ชั่วโมงต่อวัน
ที่มนุษย์ได้รับมาให้เป็นเวลาของตัวเองนั้น ทุกคนจะนำไปใช้ได้อย่าง
เท่าเทียมจริงหรือ ในเมื่อชีวิตของแต่ละคนถูกกำหนดด้วยเงื่อนไข
ที่แตกต่างกันมากมาย ไม่ว่าจะเงื่อนไขเรื่องหน้าที่ความรับผิดชอบ
การเงิน หรือแม้แต่ครอบครัว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นตัวกำหนดการใช้เวลา
ของมนุษย์ทั้งสิ้น

แต่สุดท้ายคนที่มิสิทธิ์เลือกใช้เวลา ที่ไม่ว่าจะเหลือมากหรือน้อย
ในแต่ละวันก็คือเจ้าของเวลานั่นเอง บางคนอาจใช้เวลาไปกับการ
พักผ่อน ทำสิ่งที่ตัวเองชอบ บางคนอาจใช้เวลาไปกับการพบปะผู้คน
และออกไปค้นหาประสบการณ์ใหม่ๆ แต่ก็ยังมีคนบางกลุ่มที่ตัดสินใจ
ใช้เวลาของตัวเองเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ผู้อื่น ให้โลกใบนี้

เรื่องราวของการใช้เวลาซึ่งที่ผ่านมาใช้กับตัวเองเพียงคนเดียวมา
โดยตลอด เพื่อช่วยคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ คือสิ่งที่จะพิสูจน์
ให้ทุกคนเห็นว่า “เวลาสำหรับฉัน” ก็เป็น “เวลาสำหรับเธอ” ได้เช่นกัน และ
อาจทำให้ได้ลองคิดว่าบางครั้ง เมื่อความสุขของคนอื่นกลายเป็นเงื่อนไข
ในชีวิตของเรา เราอาจได้พบกับช่วงเวลาที่สวยงามแบบไม่คาดคิด

p/ccto/o

สารบัญ

ฉันเป็นแกนนำ	1
ไทม์เซลล์เลอร์	34
ผ้าไหมในผืนป่า	55
ห้วงแห่งความอิจฉา	78
ความแตกต่างระหว่างการใช้ชีวิตกับการใช้ชีวิต	102
ผ้าไหมในผืนป่าเมื่อยามฝนพรำ	129
ลงทะเบียนเวลา ตลาดค้าเวลา	145
จากหยดน้ำสู่แม่น้ำและคลื่นทะเล	158
บทเพลงที่เราซับซ้อน	171
แอ่งน้ำยามรุ่งอรุณ	181
ส่งท้ายจากผู้เขียน	202
ส่งท้ายจากผู้แปล	205

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ประท้วงต่อต้าน
การเลิกจ้างเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของนักเรียนมัธยมปลาย
นานาชาติโดยยัง โดยอ้างอิงข้อมูลจากบทความข่าวที่เกี่ยวข้อง
อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนนำเสนอกระบวนการแก้ไขปัญหาที่แตกต่าง
จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ฉันเป็นแกนนำ

เข้าวันนี้พวกเราตัดสินใจปฏิบัติการเป็นทีม ถึงจะเรียกว่าปฏิบัติการเป็นทีม แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อถึงเวลาจะมีคนมาเข้าร่วมจริงสักกี่คน

วันนี้จิตใจตื่นนอนเองโดยที่แม่ไม่ได้ปลุกเหมือนเช่นทุกวัน แม่จึงทำท่าทางเหมือนสงสัยว่ามีเรื่องอะไรหรือเปล่า

“มีเรื่องอะไรหรือลูก ทำไมดูรีบร้อนจัง”

“ค่ะ มีเรื่องนิดหน่อย”

อนจิตตอบกลับให้ห้วนที่สุด และเดินตรงไปที่ห้องน้ำ

“เรื่องอะไรหรือ”

แม่ถามต่ออย่างรวดเร็ว

อนจิตลังเลเล็กน้อย เพราะถึงบอกไป แม่ก็คงไม่คัดค้านอะไรมาก อนจิตเองก็อยากพึ่งพาใครสักคนใจแทบขาด เธอประหม่าจนลำคอแห้งผาก ยามเข้าไม่ใช่ช่วงเวลาแสนสุขเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้ที่อนจิตภาวนาให้มาถึงช้าได้เท่าไรยิ่งดี

คำขอในครั้งนี้ต่างกับทุกครั้งที่ผ่านมา สมาชิกร้านขายเวลาอาจเดือดร้อนและร้านอาจถูกสั่งปิดก็ได้ ถึงอย่างไร กว่าสมาชิกบริหาร

ของร้านขายเวลาจะตัดสินใจกันได้ก็ผ่านการกระทบกระทั่งกันมาอย่างหนัก นั่นจุดที่มักจะเป็นหัวเรื่องคนอื่นเสมอ บอกว่าเธอคงทนเห็นอนิจกับอัสย็อนเดือตร้อนไม่ได้ ส่วนฮเยจีบอกว่าถ้าพ่อกับแม่ของเธอรู้เข้า พวกเขาคงบังคับให้เธอย้ายโรงเรียนทันที นี่คือการเผชิญหน้ากับโรงเรียนโดยตรง โดยที่ไม่รู้เลยว่าเรื่องจะบานปลายแค่ไหน จะเกิดผลอะไรตามมาบ้าง และอนาคตของทุกคนอาจน่าเป็นห่วงยิ่งกว่าเดิม คำขอของ “รุ่งสางห้านาฬิกา” ที่ส่งมาหลังสนใจปรับปรุงร้านใหม่เป็นคำขอที่ทุกคนต้องเตรียมใจยอมรับกับทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านั้น

รุ่งสางห้านาฬิกา : สวัสดี คุณโครนอส เมื่อไม่นานมานี้ ขณะฉันเดินผ่านป้อม รปภ.ของโรงเรียน ฉันเห็นกระดาดใบเตยแปะอยู่แผ่นหนึ่ง แผ่นเล็กมาก จนถ้าไม่สังเกตดีๆ ก็คงมองไม่เห็น

ขอบคุณสำหรับที่ผ่านมา

วันเวลาที่มีร่วมกันช่วงมีความหมายจริงๆ

ทันทีที่อ่านข้อความ สายตาของฉันก็พร่ามัว รวบรวมกำแพงใหญ่ที่เคยทิ้งพิงล้มครืนลงตรงหน้า

ฉันอยากถามคุณลุงว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไปที่ป้อม รปภ.ที่ไรก็ไม่เจอคุณลุงเลย

คุณลุงเป็นพนักงานสัญญาจ้างที่บริษัทรักษาความปลอดภัยแห่งหนึ่งส่งตัวมาเท่านั้น

คุณลุงไม่ใช่พนักงานประจำ และจากข้อมูลที่ฉันได้มา คุณลุงถูกเลิกจ้างตั้งแต่สองสามวันที่แล้ว

คุณโครนอสคงรู้จักคุณลุงดีกว่าใคร และบางทีฉันก็อาจเป็น
อีกคนที่ยังอยู่โรงเรียนนี้ได้เพราะความช่วยเหลือและกำลังใจลับๆ
จากคุณลุง

คุณโครนอสช่วยให้คุณลุงอยู่เคียงข้างพวกเราต่อไปได้ไหม
ฉันอยากบอกเรื่องนี้และขอความช่วยเหลือจากใครสักคน
แต่พอเหลียวมองรอบตัวกลับพบเพียงตัวฉันที่โดดเดี่ยวและ
ไม่มีเพื่อนเลย

สิ่งเดียวที่ฉันนึกออกคือ “ร้านขายเวลา” ฉันไม่มีเจตนาให้
คุณโครนอสมีปัญหากับทางโรงเรียนนะ แม้ความจริงแล้ว
หากไม่ยากให้ใครมีปัญหาก็ไม่ควรขอให้เขาออกหน้าตั้งแต่แรก
แต่ฉันอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าจำเป็นต้องมีใครสักคนเป็นผู้นำเรื่องนี้
และฉันมั่นใจว่าหากคนคนนั้นคือคุณโครนอส คุณจะต้องคิด
หาวิธีดีๆ ได้แน่นอน

นี่คือความเชื่อมั่นที่สั่งสมมาในฐานะผู้ที่ศรัทธาในตัวคุณเองละ

อนิจแปลกใจที่ไม่มีใครรู้เรื่องเลย ทั้งที่เรื่องนี้เกิดขึ้นในโรงเรียน
แม้แต่ฮีย็อนที่สนิทสนมกับคุณลุงเป็นพิเศษก็ถึงกับนั่งอึ้งไปพักใหญ่
ตอนที่รู้เรื่องนี้

สมาชิกบริหารของร้านเริ่มเปิดประชุมหลังเปลี่ยนสถานะคำขอ
ของคุณดีห้าจากไม่เปิดเผยเป็นเปิดเผย สมาชิกแต่ละคนมีความคิดเห็น
แตกต่างกัน หลังจากการประชุมอันยาวนาน สุดท้ายทุกคนก็ได้ข้อสรุป
ร่วมกันว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเป็นใคร ถ้าเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน
ก็ควรจะลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง และหากร้านขายเวลาไม่ยื่นมือ
เข้าไปช่วย ก็จะขัดกับเจตนารมณ์ฉบับแก้ไขของร้าน ดังนั้นเหล่าสมาชิก
จึงต้องเตรียมใจยอมรับ แม้ว่าอาจจะเกิดผลกระทบตามมา

ตามที่ฮิโชนี่สืบรู้มาคือ คุณลุงถูกเลิกจ้างตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน และตอนนี้ไม่ได้เข้ามาทำงานแล้ว เรื่องเกิดขึ้นเร็วมากจนคุณลุงไม่ทันตั้งตัวและไม่มีแม้แต่เวลาจะร่ำลากับนักเรียน กระดาษโน้ตหนึ่งแผ่นที่คุณลุงทิ้งไว้แทนคำลาบ่งบอกว่าสถานการณ์ของคุณลุงย่ำแย่แค่ไหน หนอนโจรู้สึกหนาวสะท้านกับความไร้หัวใจที่หัวใจไม่เคยเปลี่ยนแปลงของโรงเรียน ที่ “จัดการ” กับคุณลุงไม่ต่างกับเหตุการณ์ที่นักเรียนคนนั้นเสียชีวิตเมื่อปีก่อน โรงเรียนปฏิบัติกับคนราวกับเป็นแคว้นที่ถูกจำกัดทิ้งไปได้

การเสียชีวิตของเพื่อนนักเรียนที่นั่นเรียนข้างฮิโชนี่เมื่อปีที่แล้ว ส่งผลให้เขาายังต้องเดินเลี้ยมมุมหนึ่งของแปลงดอกไม้ในโรงเรียนมาจนถึงทุกวันนี้ หนอนโจเองก็เช่นกัน เธอยังจดจำเสียงดังก้องที่สนามกีฬา อันว่างเปล่าในวันนั้นได้ดี เสียงที่ดังขึ้นท่ามกลางบรรยากาศเงียบกริบในโรงเรียน ในขณะที่ทุกคนยังช็อก หลังรถพยาบาลนำร่างของนักเรียนคนนั้นไป เสียงฉี่น้ำและเสียงไม้กวาดที่พยายามกำจัดรอยเลือด ตรงจุดที่นักเรียนคนนั้นตกลงมายังคงดังบาดแก้วหูและหัวใจของเธอ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่อาจลบเลือน ทุกคนคงคิดเหมือนกัน หากคนที่นอนอยู่ตรงนั้นคือ “ฉัน” ละ ฉันคงกลายเป็นเพียงวัตถุที่ถูกฉี่น้ำ ถูกกวาดทิ้ง ถูกปฏิเสธ และถูกลืมเลือนในที่สุดเหมือนกันสินะ เสียงของไม้กวาดในวันนั้นขีดข่วนหน้าอกและแผ่นหลังของเธอตลอดทั้งวัน ซ้ำเป็นวันที่เจ็บปวดเหลือเกิน มีหน้าซ้ำ โรงเรียนยังนำต้นไม้มาปลูกตรงจุดนั้นอีก ทั้งที่เหตุการณ์เพิ่งผ่านไปได้ไม่กี่วัน แต่วันถัดมาต้นไม้นั้นก็ถูกถอนออกมาโยนทิ้ง โดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร จะมีก็แต่คุณลุงที่ต้องพบกับความอึดอัดใจเพราะสถานการณ์นี้ ต้นไม้ถูกปลูกลงดินอีกครั้ง ทว่าก็ถูกถอนออกมาโยนทิ้งอีกในวันถัดมา คุณลุงน่าจะรู้ตัวคนทำ แต่ก็ไม่ได้เปิดเผยว่าเป็นใคร

ฮ็ย็อนยังจำปาอันสันเทาของคุณลุงในวันนั้นได้ดี คุณลุงได้แต่คร่ำครวญว่า ‘โธ่ ไม่น่าเลย...’ พลางถอดเสื้อของตัวเองออกมาปิดใบหน้าให้นักเรียนที่กำลังนอนหายใจวกริน ถึงแม้คุณลุงจะฉีดยาควาดพื้น และปลูกต้นไม้ตามคำสั่งของโรงเรียน แต่คุณลุงไม่ได้สบายใจกับการกระทำเหล่านั้นนัก ดังนั้น เมื่อมีคนถอนต้นไม้ทิ้งเพื่อส่งสารบอกให้โรงเรียนรู้ว่า การมุ่งปฏิเสธและปกปิดเรื่องที่เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียวไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสม คุณลุงจึงแสดงออกว่าเห็นด้วยโดยการช่วยปิดบังตัวตนของคนทำ

นั่นคือฝีมือของรู้งสาหง้านาฬิกาหรือเปล่าล่ะ อนโจนึกถึงข้อความในคำขอที่บอกว่ายังอยู่ที่นี่ได้เพราะความช่วยเหลือและกำลังใจส่ง ๆ จากคุณลุง ถ้าอย่างนั้นคนที่เริ่มก่อเจตย์ก่อนหินก็อาจเป็น “รู้งสาหง้านาฬิกา” ด้วยนะสิ

เมื่อต้นไม้ถูกถอนทิ้งหลายรอบเข้า ทางโรงเรียนก็เริ่มขู่ว่าจะหาตัวคนผิดมาลงโทษสถานหนักให้ได้ แต่พอจับมือใครดมไม่ได้ก็เริ่มมีข่าวลือแพร่ออกมาว่า คุณลุง รปภ.อาจถูกไล่ออกแทน

ก่อนหินน้อยใหญ่วางเรียงซ้อนต่อกันบนจุดที่ดินไม้ถูกถอนออกไป พร้อมกับข้อความไว้อาลัยบนก้อนหินเหล่านั้น

- อยู่บนนั้นสบายดีหรือเปล่า
- สบายดีไหม คิดถึงนะ
- พวกเราจะไม่มีวันลืมนาย ขอให้นายมีความสุข
- ถ้าเกิดใหม่อีกครั้ง เรามาเป็นเพื่อนกันอีกนะ

ก่อนหินบางก้อนมีรูปดอกไม้สีขาววาดอยู่ บางก้อนก็เป็นรูปผีเสื้อสีเหลือง บางวันก็มีคนนำดอกเบญจมาศสีขาวมาวางไว้ บางที

การถอนต้นไม้ทั้งอาจเป็นการประวิงเวลาให้พวกเราได้ไว้อาลัยแก่เพื่อนผู้ล่วงลับ และเป็นการพูดแทนใจพวกเราว่า สิ่งที่ดีที่สุดไม่ใช่การพยายามเก็บกวาดเหตุการณ์ให้หายวับไปภายในชั่วข้ามคืน และทำราวกับมันไม่เคยเกิดขึ้น แต่ควรให้เวลาพวกเราได้กล่าวคำอำลากับเพื่อนบ้าง ซึ่งผู้ที่เห็นด้วยและแอบช่วยเหลืออยู่เงียบ ๆ ก็คือคุณลุง รมภ.นั่นเอง ดังนั้นเจดีย์ก้อนหินจึงถูกก่อขึ้นมาแทนที่ต้นไม้ที่ถูกถอนทิ้งภายในเวลาไม่กี่วัน คราวนี้เป็นคุณลุง รมภ.เองที่ขัดคำสั่งของโรงเรียนที่สั่งให้ทำลายเจดีย์ก้อนหินทิ้งและเป็นคนซื้อเวลาให้เหล่านักเรียน

คุณลุงที่ผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาพร้อมกับพวกเรากลับถูกไล่ออกทั้งที่ภาครัฐประกาศเปลี่ยนพนักงานชั่วคราวของหน่วยงานรัฐให้เป็นพนักงานประจำแล้ว แต่สิ่งที่โรงเรียนทำกลับตรงกันข้าม

“ไว้หนูเล่าให้ฟังทีหลัง”

อนโจพูดขณะอิงใบหน้ากับประตูห้องน้ำ ทุกวันนี้แม่อังก็ยุ่งอยู่กับ “แคมเปญคืนชีวิตให้คางคก¹” จนไม่มีแม้แต่เวลาวางในวันหยุดสุดสัปดาห์ อนโจไม่อยากให้แม่อังกังวลเรื่องที่โรงเรียนของอนโจอีกเมื่อได้ยินคำตอบแบบนั้นแม่อังจะงัดมือที่กำลังง่วนอยู่ตรงอ่างล้างจานและหันมามองอนโจราวกับตรึงจับสิ่งผิดปกติได้ แล้วพูดเพียงว่า

“อืม ได้สิ”

แม่อังคงมองออกว่ามีเรื่องบางอย่างในวันนี้ แต่ไม่ได้ซักไซ้ต่อบางครั้งอนโจก็นึกน้อยใจที่แม่อังมักตอบแค่ “อืม ได้สิ” ในทันทีทันใด หากแม่อังถามอนโจอีกสักครั้ง เธออาจเล่าให้แม่อังฟังแล้วก็ได้ ความจริงแล้วที่แม่อังไม่ถามอนโจซักก็เพราะแม่อังอาจรองานกว่าอนโจจะเปลี่ยนใจเล่าเอง

¹ แคมเปญเพื่อรักษาชีวิตคางคกและคืนสมดุลระบบนิเวศ

ต่างหาก ดังนั้นคำว่า “อึม ได้สิ” จึงเป็นเหมือนคำพูดที่กระตุ้นให้คนที่ตั้งใจจะไม่พูดรู้สึกร้อนรุ่มจนอยากพูดออกมาเอง

“วันนี้ค่าฝุ่นละอองสูงมาก อย่าลืมหยิบหน้ากากอนามัยใส่ก่อนออกไปด้วยนะ อยู่ในกล่องตรงหน้าประตูนะ”

พวกเขาคงต้องยืนประท้วงที่สนามกีฬาโดยถ่วงเวลาให้นานที่สุดเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เห็น อนโจจึงขอเอาไปทั้งกล่อง

“ได้สิ เอาไปแจกเพื่อนๆ ด้วยก็ได้”

อนโจถือกล่องหน้ากากอนามัยและก้าวทำออกจากบ้านอย่างสะเปะสะปะด้วยความประหม่าราวกับกำลังย่ำเท้าอยู่บนอากาศ

สมาชิกบริหารของร้านขายเวลาเห็นพ้องต้องกันว่าต้องสร้างมติมหาชนให้ได้ จึงต้องรวบรวมผู้คนให้ได้มากที่สุดโดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ อันดับแรกลงประกาศในร้านว่าผู้เข้าร่วมประท้วงจะได้สะสมเวลาในโทม์แบ็กหนึ่งชั่วโมง เพื่อดึงดูดให้มีคนเข้าร่วมมากขึ้นอีกสักคนก็ยังดี หลังจากที่ซ็องฮีย็อน ฮงนังจู และโอบย็องจีเข้าร่วมเป็นสมาชิกบริหารร้าน อนโจก็ปรับปรุงร้านขายเวลาขนาดใหญ่เพื่อให้ร้านกลายเป็นแพลตฟอร์มที่ใช้เวลาเป็นสื่อกลางในการดำเนินกิจกรรมเพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ สมาชิกบริหารของร้านขายเวลายังลงความเห็นว่าจะเรียกร้องความสนใจจากผู้คนด้วยการประท้วงครั้งแรก จากนั้นก็จะล່าวรายชื่อผู้คัดค้านการเลิกจ้างเพื่อใช้เป็นข้อมูลจัดงานแถลงข่าวอย่างเป็นทางการต่อไป

สมาชิกตัดสินใจเริ่มประท้วงก่อนเริ่มคาบเรียนแรกสามสิบนาที บัญชีเฟซบุ๊กที่เพิ่งเปิดเมื่อไม่กี่วันก่อนในชื่อ “เจดีย์ก้อนหิน” มียอดถูกใจเพิ่มขึ้นทวีคูณ และยังคงแพร่ต่อไปโดยบัญชีที่ใช้ชื่อเจดีย์ก้อนหินมากมาย นับไม่ถ้วน ทั้งเจดีย์ก้อนหิน 2 เจดีย์ก้อนหิน 5 เจดีย์ก้อนหิน 10

เจดีย์ก่อนหิน 17...แต่ไม่รู้ว่าจะมีคนมาเข้าร่วมจริงสักกี่คน เพราะ ยอดถูกใจกับยอดผู้เข้าร่วมจริงย่อมแตกต่างกันเป็นธรรมดา

แม้ว่าตัวอนโจไว้ขณะที่ตอนใจกำลังจะก้าวออกจากบ้านแล้ว สวมหน้ากากอนามัยให้ อนโจเดินถือกล่องหน้ากากอนามัยด้วยสองมือ พลังมุ่งหน้าไปโรงเรียนด้วยจิตใจที่แน่วแน่ ยิ่งเข้าใกล้โรงเรียนมากเท่าไร ก็ยิ่งอุ่นใจภายใต้หน้ากากอนามัยที่ช่วยปกปิดใบหน้าครึ่งหนึ่งไว้ อนโจสงสัยว่าถ้าปิดใบหน้ามากกว่านี้เธอจะรู้สึกกล้าหาญขึ้นไหม จึงลองดึงหน้ากากอนามัยขึ้นมาปิดจนเหลือแค่ส่วนดวงตาขณะก้าวเดินต่อไป อนโจเริ่มหายใจแรงขึ้น ความอับชื้นจากลมหายใจร้อนๆอัดแน่น อยู่ภายใต้หน้ากากอนามัยจนเม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็มร่องจมูก รวากับเธอกำลังนั่งอยู่ในห้องชาวน่า

ยิ่งเดินห่างออกมาจากบ้าน อนโจก็ยิ่งกังวลว่าเพื่อนๆ จะมากันใหม่ คนที่ตอนใจมั่นใจว่ามาแน่ๆ มีเพียงฮิฮิออนกับนันจูเท่านั้น ส่วนฮเยจีขอให้อนโจช่วยเก็บข้อมูลส่วนตัวของเธอในร้านขายเวลาไว้เป็นความลับก่อน แคมตอนประชุมพิจารณาคำขอเมื่อวาน ฮเยจียังขอให้อนโจตัดเธอออกจากภารกิจนี้ด้วย พอนันจูได้ยินถึงกับโกรธจนควั่นคอกหู

“ทำไมไม่เลิกเป็นสมาชิกไปซะเลยล่ะ”

นันจูพูดประชด ขณะที่แววตาของฮเยจีเย็นชาขึ้น แต่นันจูไม่สนใจแถมยังพูดต่ออีกว่า

“เรื่องที่ขอให้ปิดข้อมูลส่วนตัวของตัวเองก็เรื่องหนึ่งแล้ว นี่ยังจะขอไม่ร่วมภารกิจอีกเหรอ ทำไมไม่เลิกเป็นสมาชิกให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยล่ะ ทำแบบนี้ก็เหมือนเลือกเข้าร่วมเฉพาะเรื่องที่ตัวเองคิดว่าสนุก แล้วพอเป็นเรื่องที่อาจเดือดร้อนกับใครสักคนก่อนใครเพื่อนซัดๆ เลยนี่”

คำพูดของนันจูชี้แจงใจคำรากับดอกสว่าน

“พอได้แล้ว นันจู”

อนโจคิดว่าเขนนันจูเพื่อห้ามปราม แต่นันจูสะบัดแขนออกอย่างไม่แยแส

“ถ้าพวกเขอบอกให้ฉันออก ฉันก็คงไม่มีทางเลือกอื่น”

ฮเยจีพูดขึ้นอย่างไม่ยินดียินร้ายเช่นกัน

“โอ้โฮ นี่ เธอมีมันเห็นแก่ตัวสุดๆเลยนะ อยากออกก็ออกไปเองสิ ทำไมต้องรอให้พวกเราเป็นฝ่ายเอ่ยปากด้วย เธอคิดว่าเธอห่วงผลการเรียนกับคะแนนพฤติกรรมสำหรับสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่คนเดียวหรือไง”

น้ำเสียงของนันจูเสียดแทงราวกับใบมีดมากขึ้นไปอีก

“พอเถอะ นันจู ฮเยจีขอฉันไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าอย่าเพิ่งเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวไปอีกสักพัก”

อนโจออกหน้าปกป้องฮเยจี แต่นั่นยังทำให้นันจูโมโหกว่าเดิม

“อนโจ ปัญหาเกิดจากเธอนั้นแหละ เพราะเธอตั้งเงื่อนไขสมาชิกเหล่าเหล่าแบบนั้น พอเป็นเรื่องที่กระทบถึงตัวเองเข้าหน่อย ก็เลยปฏิเสธไม่เข้าร่วมแบบนี้ไง”

นันจูส่งสายตาเย็นเยือกไปทางอนโจ เธออดหวั่นใจไม่ได้ เพราะการประท้วงต่อต้านคำสั่งเล็กจางคุณลุง รบก.คือการประท้วงต่อต้านคำสั่งของโรงเรียน เดิมทีผลการเรียนของนันจูก็ไม่ได้ดีมากอยู่แล้ว หากทางโรงเรียนเขียนเรื่องแปลกๆ ลงในใบประวัติการศึกษาอีกละก็ อาจส่งผลเสียต่อการสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยของเธอได้ ด้วยเหตุนี้ นันจูถึงได้คัดค้านภารกิจนี้หัวชนฝาในตอนแรก

“เธอเป็นพวกนักเรียนดีเด่นนี่นะ แม้แต่จุดต่างพร้อยเล็กน้อยก็ยอมไม่ได้เลยละสิทำ”

นันจูยังคงถากถางฮเยจีอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ฮเยจีจึงลุกพรัดขึ้นราวกับไม่ขอทนฟังคำของนันจูอีกต่อไป

“นั่นจ้ะ ฉันจะไม่ปฏิเสธที่เธอพูดหรอกนะ แต่เธอหยุดคิดเอง เธอเองไปมากกว่านี้เถอะ ฉันไปก่อนละ จะให้ฉันเป็นสมาชิกต่อหรือไม่ก็แล้วแต่พวกเธอละกัน ถึงยังงี้เรื่องนี้ก็อยู่นอกเหนือการตัดสินใจของฉันอยู่แล้ว”

ฮเยจีเดินออกจากคาเฟ่กลางเหลือบมองนาฬิกา นันจูทำท่าจะพูดบางอย่างตามหลัง แต่แล้วก็ชะงักเพราะเห็นฮีย็อนเดินเข้ามาพอดี ท่าทีของนันจูที่กำลังเดือดจัดเหมือนลูกโป่งใกล้ระเบิดพลันเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลทันทีที่เธอเห็นหน้าฮีย็อน

ฮีย็อนนั่งลงและพูดว่า

“อาจมีพวกรุ่นพี่ที่จับไปแล้วมาร่วมประท้วงด้วยละ”

ฮีย็อนพูดไปหอบไป เพราะคงจะรีบวิ่งมา

“พวกรุ่นพี่เหรอ นายรู้ได้ยังไง”

อนโจถาม

“พวกรุ่นพี่น่าจะเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊กกับคุณลุง ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นรุ่นพี่คนไหน แต่น่าจะเคยเข้ามาที่ร้านขายเวลาด้วย และพี่เขาเขียนความคิดเห็นลงในเพจเจตียัก่อนหินว่าจะมาเข้าร่วมให้ได้นะ”

“ดีเลย รุ่งสางห้านาฬิกาก็น่าจะมาร่วมด้วยใช้ไหม”

อนโจถามขึ้น

“ไม่รู้สิ บางทีการส่งคำขอมาที่ร้านอาจเป็นเพราะเจ้าตัวมาแสดงตัวไม่ได้ก็ได้เนะ”

ฮีย็อนตอบอย่างสุขุม

“ไม่ใช่ว่ารุ่งสางห้านาฬิกาอะไรนั่นก็เหมือนกับโฮฮเยจีหรอกนะ พวกที่ไม่ยอมให้ตัวเองมีจุดต่างพร้อยในใบประวัติการศึกษาไง”

นันจูยังคงพูดด้วยน้ำเสียงกังวลและเต็มไปด้วยความแคลงใจ อนโจเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน เพียงแต่เธอไม่ได้พูดออกมาแบบนี้

เธอได้แต่ปล่อยให้ความรู้สึกเหล่านั้นแผดเผาอยู่ภายในโดยไม่อาจเผยออกมา เพราะความกังวลนั้นอาจะยิ่งลุกลามเป็นไฟลามทุ่งมากกว่าเดิม

“ดูจากคำขอที่ส่งมาคงไม่ใช่แบบนั้นหรอก เราทำสิ่งที่ทำได้กันก่อนเถอะ”

อนโจพยายามพูดอย่างใจเย็น พลังนี้มาถึงช่วงก่อนที่เธอจะสร้างบัญชีเฟซบุ๊กและลงประกาศเชิญชวนในร้านขายเวลาให้ทุกคนเข้าร่วมการประท้วง ตอนนั้นเธอก็คิดแล้วคิดอีกเหมือนกันว่าจะทำเรื่องนี้สำเร็จได้จริงหรือ แต่คิดว่าตัวเองอาจต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดก็ไม่อาจหยุดยั้งความหวาดหวั่นที่ถาโถมเข้ามาได้

อนโจมองเห็นกำแพงโรงเรียนปรากฏขึ้นใกล้ๆ กำแพงดูสูงใหญ่ ผิดหูผิดตาในวันนี้ ประตูโรงเรียนก็ดูมั่นคงแน่นหนา รวากับต้องการบอกว่าไม่คิดจะอ่อนข้อให้เธอ หัวใจของอนโจเต้นโครมครามอย่างไม่อาจควบคุม มันพองโตขึ้นจนเหมือนใกล้จะระเบิดอยู่รอบร่อทำให้เธอต้องหายใจถี่ๆ ส่วนใบหน้าของเธอนั้นร้อนผ่าวยิ่งกว่า

อนโจพบกับสนามกีฬาที่เงียบสงบเมื่อเข้ามาด้านในประตูโรงเรียน คงยังไม่มีใครเดินผ่านสนามกีฬาเลยสักคน อนโจเพิ่งเคยมาโรงเรียนตอนเช้าตรู่แบบนี้เป็นครั้งแรก ใบของต้นเบิร์ชตรงริมสนามยังคงพลิวไหวไปตามสายลมตามปกติ เจ้าแบรคิโอซอร์สที่คุ้นลุกรบ.ภ.ตัดแต่งจากต้นสนมังกรก็ดูเขียวสดราวกับเพิ่งหลุดพักจากการวิ่งเล่นไปทั่วสนามที่ว่างเปล่าตลอดทั้งคืน ด้านข้างคือต้นบ็อกซ์วูด ไม้พุ่มทรงเตี้ยที่ตัดแต่งเป็นเจ้าไทแวนโนซอร์ส ไอร้อนลอยขึ้นมาจากด้านหลังพุ่มนั้น ชวนให้คิดว่ามันเพิ่งหลุดวิ่งอย่างกะทันหันเพราะเห็นคนคนแรกที่เดินเข้าประตูโรงเรียนมาพอดี ภาพที่เห็นตรงหน้าคือภาพเดียวกันกับเมื่อวาน แต่กลับให้ความรู้สึกแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

คุณลุง รปภ.คุณแลสวณได้อย่างยอดเยี่ยม คุณลุงถือกรรไกรตัดกิ่งไม้อยู่ในมือเสมอ และทุกอย่างในโรงเรียนก็ดูเรียบร้อยสะอาดตา ไม่มีจุดใดถูกทะเลาะ ด้วยเหตุนี้นักเรียนจึงตั้งฉายาให้คุณลุง รปภ.ว่า คุณลุงมือกรรไกร

อนโจวางกล่องหน้ากากอนามัยลงตรงมุมหนึ่ง หลังจากเดินเข้ามาด้านในของประตูโรงเรียน อนโจอยากให้เพื่อนๆ มาถึงเร็วๆ จะเป็นอิชียอน นันจู หรือใครก็ได้ ทันใดนั้นก็มีคนคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาในโรงเรียน แต่เอ๊ะ เขาไม่ได้ใส่ชุดนักเรียนนี่นา ใครกันนะ อนโจไม่คุ้นหน้าเลยสักนิด เขากำลังเดินฉับๆ มุ่งตรงมาทางอนโจ ไซรุ่นพี่ที่อิชียอนพูดถึงหรือเปล่าเนะ เขาโบกมือทักทายอย่างยินดีทันทีที่เห็นอนโจและแนะนำตัวเองว่าเขาชื่ออีดังจุน จบการศึกษาไปเมื่อปีที่แล้ว อนโจค่อนข้างระแวงเล็กน้อยเพื่อทักทายทั้งที่ยังใส่หน้ากากอนามัยอยู่ คังจุนชี้ไปที่หน้ากากอนามัยของอนโจพลาถามว่า

“ตกลงกันว่าจะใส่หน้ากากอนามัยหรือครับ”

“คะ? อ้อ เปล่าคะ ใส่กันฝุ่นนะคะ จะใส่ก็ได้เนะคะ”

อนโจหยิบหน้ากากอนามัยออกจากกล่องยื่นให้คังจุน

คังจุนสวมหน้ากากอนามัยแล้วถามอนโจ

“วันนี้จะมากันเยอะไหมครับ”

“ยังไม่แน่ใจเลยคะ”

อนโจนึกถึงป้ายประท้วงในกระเป๋าที่เธอถ่ายเอกสารมาหลายแผ่น

“เปลี่ยนวิธีบริหารร้านแล้วหรือครับ”

คังจุนมองไปที่ประตูโรงเรียนพลาถามอย่างเรียบๆ

“อะไรนะคะ”

ใบหน้าของอนโจร้อนผ่าวราวกับถูกสุ่มด้วยเชื้อไฟคุกรุ่น เธอจึงเขม็งไปที่ประตูโรงเรียนครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองคังจุน ใบหน้า

ของคังจุนที่มีหน้ากากอนามัยบังคับอยู่กว่าครึ่งเป็นใบหน้าที่นอนใจไม่รู้จักร

“รุ่นพี่เคยใช้บริการร้านขายเวลาด้วยหรือคะ”

“อะไรนะครับ อ้อ เปล่าครับ มันเชื่อมกับเฟซบุ๊กพอดี้ เลยลองเข้าไปแล้วสมัครสมาชิกไว้ ที่เข้าร่วมวันนี้จะได้เวลาสะสมหนึ่งชั่วโมงด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ต่อไปถ้ามีเรื่องจำเป็น ก็ส่งคำขอหนึ่งชั่วโมงได้ แสดงว่ารุ่นพี่เห็นประกาศในร้านขายเวลาก่อนถึงเข้าร่วมสินะคะ”

“ครับ ผมรู้จักเฟซบุ๊กก่อน”

“อันคือโครนอส แพ็กนอนใจ ค่ะ”

“ผมทราบครับ”

อิคังจุนตอบทันที

“อะไรนะคะ เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

คงเพราะตื่นตื่น หัวใจจึงเต้นแรงผิดปกติ นอนใจพยายามสูดหายใจเข้าออกลึกๆ และเหม่อมองไปที่ประตูโรงเรียน

“การแปลงคุณค่าทั้งหมดเป็นเวลาเป็นเรื่องแปลกดี ไม่ดี หมายถึงแปลกใหม่ดีนะครับ”

คังจุนพูดขึ้นขณะสายตายังจับจ้องอยู่ที่ประตูโรงเรียน เหมือนพยายามเล็งยังไม่พูดถึงการประหลาด

“อ่า ค่ะ ทุกอย่างเริ่มต้นจากคำถามว่าเราจะซื้อขายเวลากันได้จริงไหมนะค่ะ”

“ไม่ทำให้ผิดหวังอย่างที่คิดจริงๆ ครับ”

“หมายถึงอะไรนะคะ”

“อ้อ ไม่มีอะไรครับ”

ทั้งสองคนไม่ได้มองหน้ากัน แต่ยืนอยู่ข้างกันคล้ายกำลังแอบสนทนาลับๆ ดูเป็นธรรมชาติและไม่เป็นธรรมชาติในเวลาเดียวกัน

อนิจเห็นอิชีย้อนวิ่งมาแต่ไกล ฮอริโมนแห่งความปิติพุ่งปรี๊ดเหมือนมีกระแสไฟแล่นอยู่ภายใน อนิจไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเห็นหน้าอิชีย้อนแล้วหัวใจถึงได้เต้นแรงนัก คงเพราะอิชีย้อนปรากฏตัวขึ้นดุจฮีโร่ที่ช่วยกอบกู้เธอจากสถานการณ์น่าอึดอัดตอนนี้พอดี อนิจพยายามควบคุมหัวใจที่กำลังเต้นโครมครามให้สงบลงอย่างสุดกำลัง

“อ๊ะ รูนพี่ไช้ไหมครับ สวัสดีครับ”

อิชีย้อนมองคังจุนก่อนจะค้อมศีรษะทักทาย อนิจถามอิชีย้อนด้วยสายตาว่ารู้จักกันหรือ อิชีย้อนตอบกลับแบบไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

เมื่อวานอิชีย้อนบอกว่ารูนพี่ศิษย์เก่าจะเตรียมป้ายผ้าใบมาและให้พวกเราที่เป็นศิษย์ปัจจุบันช่วยกันเตรียมป้ายประท้วงขนาดเล็กสำหรับถือ เขาจึงชักชวนให้ลองช่วยกันคิดคำที่จะเขียนลงบนป้ายประท้วง คำพูดของอิชีย้อนที่ชวนให้ทุกคนร่วมมือกันในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของโรงเรียนที่เคยมีช่วงเวลาดี ๆ กับคุณลุง รปภ. ไม่ใช่แค่เพียงสมาชิกของร้านขายเวลานั้น ดูเหมือนจะเปลี่ยนใจนั้นजूได้ทันทีเพราะนั่นजूทั้งพยักหน้าเห็นด้วยและส่งสายตาขอโทษที่ก่อนหน้านี้เธอเอาแต่คัดค้านทำเดียว

เมื่ออนิจส่งข้อความแจ้งผลการประชุมให้ฮะย็ีรับทราบ ฮะย็ีก็ตอบกลับมามาว่าเธอขอโทษ และส่งข้อความตามมาอีกฉบับว่า

ถึงฉันจะเข้าร่วมแบบเปิดเผยไม่ได้ แต่น่าจะมีวิธีอื่นที่ฉันพอทำได้ ฉันจะลองหาวิธีดู

แก้มของอิชีย้อนแดงเรื่อ ซึ่งเป็นภาพที่ไม่ค่อยเห็นบ่อยนัก เพราะปกติอิชีย้อนมักวางมาดเท่และดูสุขุมอยู่เสมอ แต่ตอนนี้เขากลับดูตื่นเต้นและเป็นกังวลเล็กน้อย อนิจเข้าไปที่กล่องหน้ากากอนามัย

และบอกให้อีฮย็อนหยิบมาใส่

“หน้ากากอนามัยเหวอ ความคิดดีนี่”

อีฮย็อนพูดพลางหยิบหน้ากากอนามัยออกมาใส่ โชคดีที่ยังใช้ฝุ่นเป็นข้ออ้างเพื่อปิดบังใบหน้าได้

อนโจมองออกไปนอกประตูโรงเรียนสลัดกับมอมนาฟิกา และแล้วก็ถึงเวลานัดหมายซึ่งคือสามสิบนาทีก่อนจะเริ่มคาบเรียนแรก อนโจหยิบป้ายประท้วงออกมาจากกระเป๋า

โปรดอ่านคำส่วเล็กจ้าว

สองมือที่ถือป้ายประท้วงสั่นเทา หัวใจเต้นระรัวจนไม่อาจควบคุม อนโจกลัวว่าอีฮย็อนหรือคังจุนจะได้ยินเสียงหัวใจของเธอกำลังเต้นโครมคราม เธอจึงกดมือที่ถือป้ายประท้วงอยู่แนบชิดหน้าอกมากขึ้น ลมหายใจยิ่งร้อนผ่าว ต้นคอที่ปะทะกับแสงแดดก็ร้อนฉ่าไม่แพ้กัน

คังจุนหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋า ป้ายผ้าใบนั่นเอง อีฮย็อนจับปลายผ้าด้านหนึ่งและก้าวเดินอย่างมาดมั่น ทันใดนั้นตัวอักษรบนป้ายผ้าสีขาวก็ปรากฏสู่สายตา

โปรดอ่านคำส่วเล็กจ้าวคุณลุง สปก.!

- กลุ่มเราดียิ่งก๊อฮึน -

อนโจหายใจไม่ออกและกลัวจนตัวสั่นมากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นข้อความบนป้ายผ้า เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังประกาศสงครามกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ อนโจพยายามสุดหัวใจให้ออกกลีๆ และปรับลมหายใจให้เป็นปกติ แต่หัวเข่าทั้งสองข้างยังคงสั่นไม่หยุด อนโจเหลียวตาแน่นและ

ลืมตาอีกครั้ง สายน้ำกำลังไหลไปยังที่แห่งหนึ่งอย่างไม่อาจย้อนกลับ
อนโจพยายามตั้งสติบอกตัวเองว่าตอนนี้เธอไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว
นอกจากเดินตามสายน้ำนี้ไป อนโจอ่านข้อความบนป้ายผ้าอีกครั้ง
จิตใจเริ่มมั่นคงมากขึ้น ตอนนี้เธอไม่เหลือทางให้ถอยหนี ฉะนั้น
ตอนนี้ไม่ว่าใครจะพูดหรือทำอะไร ไม่ว่าเธอต้องพบเจอกับสถานการณ์
แบบไหน ก็มีแต่ต้องก้าวไปข้างหน้าเท่านั้น

นักเรียนปัจจุบันที่สวมเครื่องแบบนักเรียนเริ่มทยอยเดินเข้า
ประตูโรงเรียนมาทีละคนสองคน ทุกคนทำท่าเหมือนจะหันมาทาง
กลุ่มผู้ประท้วง แต่แล้วก็แสวงทำเป็นไม่เห็นและเดินก้มหน้าก้มตา
เข้าห้องเรียนของตัวเองไป ในบรรดานักเรียนเหล่านั้นต้องมีคนที่เคย
เข้ามาด “ถูกใจ” และแสดงเจตจำนงเข้าร่วมประท้วงด้วยแน่ๆ แต่
คงคิดทบทวนครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดสุดสัปดาห์จนได้ข้อสรุปว่า ไม่เข้า
ไปยุ่งดีกว่า อนโจเองก็เคยนึกอยากย้อนเวลากลับไปเป็นครั้งคราว
เหมือนกัน ถึงแม้อนโจจะเข้าใจดีว่าไม่มีทางเลือก แต่ก็อดรู้สึกไม่ได้
ว่าภาพที่คนเหล่านั้นหันหลังให้เพื่อนที่ออกมายืนประท้วงและเดิน
ก้มหน้าตาก้มตาเข้าห้องเรียนของตัวเองไปนั้นช่างดูเล็งน้ำใจเหลือเกิน
ทันใดนั้นก็มึนพีที่ใส่ชุดลาลองวิ่งกระหืดกระหอบเข้าประตูโรงเรียนมา
อีกหนึ่งคน เขาก็รับชายผ้าที่ฮิสฮันจับอยู่ไปถือ รุ่งพีคนี้คงรับหน้าที่
ถือป้ายผ้ากับพีคังจุน พีคังจุนยื่นหน้ากากอนามัยให้รุ่งพีที่ยืนหอบ
กลุ่มคนที่สวมหน้ากากอนามัยสีขาวปิดบังใบหน้ากำลังเพิ่มจำนวนขึ้น
ทีละคนสองคนอย่างช้าๆ แต่ก็มากพอจะดึงดูดสายตานักเรียนคนอื่นๆ
ที่เดินเข้ามาด้านในประตูโรงเรียน

กลุ่มผู้ประท้วงเริ่มได้รับความสนใจ ขณะที่หน้ากากอนามัยกลายเป็น
เป็นสัญลักษณ์ของการประท้วงไปแล้ว นักเรียนที่เดินเข้าประตูโรงเรียน
มาเป็นกลุ่มเดินมาหยุดอยู่หน้าแถวผู้ประท้วง กลุ่มผู้ประท้วงกลายเป็น

สิ่งดึงดูดความสนใจในทันที บางกลุ่มเพียงทำหน้างุนงงว่าคนพวกนี้ “ทำอะไรกันอยู่นะ” ก่อนจะหันหลังกลับไป บางกลุ่มก็เดินเข้ามางงๆ และถามตรงๆ ว่ากำลังทำอะไรกัน

“ไม่เล่นใหญ่ไปหน่อยหรือ”

“ใจกล้าเกินไปแล้ว”

“ทำไปก็เท่านั้น จะได้อะไรขึ้นมา”

บางคนพูดยั่วทีละคำราวกับตั้งใจให้พวกอนโจได้ยิน แต่พอเห็นหน้ารุ่นพี่ก็ชะงักไป ความจริงอนโจได้ยินคำพูดพวกนี้ตอนประชุมสมาชิกบริหารเมื่อวันก่อนมาหมดแล้ว แต่น้ำเสียงต่างกันลิบลับ คำพูดที่อนโจได้ยินตอนประชุมเกิดจากความห่วยไย แต่คำพูดที่อนโจได้ยินตอนนี้ทิ่มแทงจิตใจเหมือนดอกส่ววนปักลงมากลางอก

หน้ากากอนามัยช่วยให้การยืนอยู่เฉยๆ โดยไม่พูดไม่จาดูไม่ประหลาดมากนัก และช่วยให้สร้างความเป็นเข้มแข็งเวลาถูกคนอื่นพูดจาไม่ดีใส่ได้ หน้ากากอนามัยรับบทบาทผู้ประท้วงเงียบได้เป็นอย่างดี บางครั้งความเงียบงันก็มีพลังโน้มน้าวใจได้มากกว่าคำพูดนับร้อยนับพัน เพราะความเงียบเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้คิดและพิจารณา

มีรุ่นพี่ที่เพิ่งเรียนจบในปีนี้อาเข้าร่วมเพิ่มอีกสองสามคน อนโจรู้สึกขอบคุณอย่างมากเมื่อเห็นนักเรียนปัจจุบันมาเข้าร่วมเพิ่มอีกสองสามคนเช่นกัน นันจูวิ่งหน้าตั้งมาแต่ไกล ใบหน้าชุ่มเหงื่อ ผมเผ้าก็ยังไม่ได้เป่าให้แห้ง ดูท่าคงวิ่งมาจากบ้านเลย ตอนนี้นันจูกำลังยืนหอบแฮกๆ ตรงกลางระหว่างอนโจกับฮีย็อน อนโจยื่นป้ายประท้วง และหน้ากากอนามัยให้นันจู

ป้ายประท้วงเรียงแถวอยู่ด้านหลังป้ายผ้า เหล่ารุ่นพี่ตั้งใจยื่นแถวหน้าเพื่อปกป้องรุ่นน้องที่ยังเรียนอยู่ ป้ายประท้วงช่วยปิดบังใบหน้าได้พอดีพอดี ผู้ประท้วงใส่หน้ากากอนามัยและยังชูป้ายประท้วงปิดบังใบหน้า จึงทำให้ดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร

ครูฝ่ายปกครองเดินเข้าประตูโรงเรียนมาแล้ว อนาคตประหม่าจนผลอตวกลื่นน้ำลายดังเอี๊ยก ครูฝ่ายปกครองเป็นคนที่ชอบกังวลมากที่สุด เพราะเขาน่าจะเข้ามาขัดขวางการประท้วงโดยไม่รับฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นใบหน้าของครูฝ่ายปกครองจึงลอยอยู่ในสมองของอนาคตตลอดเวลา ปกติถึงจะไม่ได้ทำอะไรผิดก็กลัวสายตาของครูฝ่ายปกครองแทบแย่อยู่แล้ว

“พวกเธอ! มาทำอะไรกันตรงนี้!”

ครูฝ่ายปกครองตะโกนถามขณะเดินจ้ำอ้วมมายังกลุ่มผู้ประท้วง อนาคตเพิ่งเคยเห็นครูฝ่ายปกครองทำหน้าที่เป็นไกด์ตาแตกแบบนี้ครั้งแรก ขนาดตอนนักเรียนคนนั้นกระโดดลงมาจากคานฟ้าเมื่อปีที่แล้ว ครูที่พยายามควบคุมสถานการณ์ ห้ามไม่ให้นักเรียนโทรแจ้งสายด่วน 119 และห้ามไม่ให้นักเรียนเข้าใกล้จุดเกิดเหตุ ยังไม่ดูขุนงขนาดนี้

บรรยากาศเย็นยะเยือกลงในทันใดราวกับจู่ๆ ก็มีแผ่นน้ำแข็งบางปกคลุมไปทั่วบริเวณ

นักเรียนเรียกครูฝ่ายปกครองว่ามอร์นิงอุณจิ เพราะทุกเช้าครูฝ่ายปกครองจะเรียกนักเรียนให้หยุดเพราะเครื่องแบบนักเรียนบ้าง รองเท้าบ้าง ป้ายชื่อบ้าง และสั่งให้ยืนเข้าแถวที่หน้าประตูโรงเรียนเพื่อหักคะแนน ถ้าใครโดนเรียกเท่ากับว่า “เข้านั้นเดินเหยียบอี๋เข้าให้แล้ว” แต่วันนี้สีหน้าของมอร์นิงอุณจิลับดูซีดเผือดและงวงยวราวกับกำลังเผชิญเรื่องที่ไม่ว่าคิด

“นี่มันเรื่องอะไรกัน รีบเก็บป้ายเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

ขอต้อนรับทุกท่าน

เข้าสู่ “ร้านขายเวลา”

ซึ่งมาพร้อมกับพนักงานที่เพิ่มมากขึ้นและคำขอที่พิเศษกว่าเดิม

คำขอแรก คือการช่วยเหลืออุปถัมภ์ของโรงเรียนที่ถูกไล่ออกอย่างไม่เป็นธรรม

คำขอที่สอง คือการอ่านหนังสือให้คุณลุงผู้ป่วยพังกาในบ้านหลังเล็กๆ กลางป่า

คำขอที่สาม คือการเข้าร่วมกิจกรรมเชิงสัญลักษณ์เพื่อโอบกอดธรรมชาติ

กฎเพียงข้อเดียวของร้านแห่งนี้คือ การแลกเปลี่ยนเวลาอย่างเท่าเทียม

เพื่อแบ่งปันให้ “เวลาสำหรับฉัน” กลายเป็น “เวลาสำหรับเธอ”

“บางทีการใช้ชีวิตอาจหมายถึงการก้าวไปข้างหน้าเพื่อค้นหาสิ่งที่ยากรู้...

ฉันหมายถึงความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับวันเวลาที่ยังไม่ได้สัมผัส

หรือชีวิตที่ยังไม่ได้ลองใช้ล่ะ”

ภาคต่อของเรื่องราว
ที่ได้รับความรักจากผู้อ่านมากกว่า 1 ล้านคน
แปลไปแล้วกว่า 6 ภาษา

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6555-9

9 786161 865559

Illustration: Miimork